

Kendelse

afsagt den 8. oktober 2019

Sag nr. 2019-80-0274

[Klager]

mod

Berlingske

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen *"Kendt læge blev fyret efter protest mod spareplan. Blev hun hindret i at få nyt job?"*, som blev bragt den 3. marts 2019 i Berlingskes trykte avis og på Berlingskes hjemmeside berlingske.dk, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har klaget over, at han ikke er blevet forelagt samtlige beskyldninger mod sin person, og at Berlingske ikke har medtaget alle hans svar på angreb. [Klager] har desuden klaget over, at Berlingske ikke har udvist tilstrækkelig kildekritik.

1 Sagsfremstilling

Berlingske bragte den 3. marts 2019 artiklen *"Kendt læge blev fyret efter protest mod spareplan. Blev hun hindret i at få nyt job?"* i Berlingskes trykte avis i sektion 2, side 8-11 og på Berlingskes hjemmeside berlingske.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

"Overlæge [Overlægen] var landets førende ekspert i rusmiddelskader på børn, da hun efter 37 års ansættelse på [Hospitalet] blev afskediget efter at have protesteret mod besparelser. Hendes livsværk faldt fra hinanden. Da hun efterfølgende forsøgte at få nyt arbejde, oplevede hun noget mærkeligt. Berlingske kan nu oprulle historien om en omstridt fyring og dens usædvanlige efterspil."

Af artiklen fremgår følgende:

"Det tog [Overlægen] 37 år at opbygge sit livsværk. Og få måneder at miste det hele. I november 2014 blev den internationalt kendte ekspert i rusmiddelskader hos børn, overlæge [Overlægen], afskediget efter 37 års ansættelse hos [Hospitalet]. Fra den ene dag til den anden fik hun ordre om at rydde sit kontor og aflevere sine nøgler.

Hospitalsledelsens begrundelse var »samarbejdsvanskeligheder« og manglende »tilid«, som det hed i [Overlægen]s fyrbrev.

Mere specifikt handlede fyringen om, at hospitalsledelsen havde præsenteret [Overlægen]s hospitalsafdeling, Familieambulatoriet, for en usædvanligt stor besparelse. En besparelse, som [Overlægen] havde protesteret imod – også over for instanser uden for hospitalet. Hun syntes i modsætning til hospitalsledelsen ikke, at besparelsen var fagligt forsvarlig.

Fyringen vakte opstandelse.

[Overlægen] havde i årtier været anset som eksperten på alkohol- og narkotikaskadede børn. Hun havde ledet Familieambulatoriet i 25 år, og ambulatoriet, som var sat i verden for at hjælpe gravide misbrugere og deres børn, var i store træk udviklet af netop hende.

Hun havde skabt en usædvanlig afdeling, hvor læger, psykologer, jordemødre og socialrådgivere arbejdede side om side for at forebygge, at børn blev født med abstinenser eller invaliderende rusmiddelskader, og hendes ambulatorium var så succesfuldt, at Folketinget i slutningen af nullerne besluttede, at præcis [Overlægen]s behandlingsmodel skulle udbredes til hele landet.

Det arbejde var få måneder fra mål, da [Overlægen] blev sendt hjem.

I lægernes egne medier betegnede [Overlægen]s lægekolleger fyringen som »uværdig« og »et karaktermord«.

1.200 fagpersoner skrev under på et krav om, at hun skulle genansættes. I et læserbrev i Politiken i december 2014 bad 45 medlemmer af Dansk Neuropædiatrisk Selskab indtrængende Region Hovedstaden om at omgøre hospitalsledelsens »urimelige« beslutning.

Men [Hospitalet] stod fast.

I de seneste år har højt placerede overlæger på nogle af landets mest prestigefyldte afdelinger sagt deres job op i protest mod besparelser.

[Overlægen] er den modsatte historie. Hun blev opsagt, fordi hun protesterede.

Og Berlingske kan nu afdække, at direktionen på [Hospitalet] ikke bare fyrede [Overlægen]. Avisen har fået indsigt i dokumenter, som viser, at den daværende ledelse på hospitalet tog kontakt til nye potentielle arbejdsgivere og medvirkede til, at [Overlægen] ikke fik lejlighed til at videreføre det arbejde, som politikerne og fonde ellers havde postet millioner af kroner i.

I dag står det klart, at ikke kun [Overlægen] blev taber i sagen.

Det tilbud til gravide misbrugere og deres børn, som et bredt flertal i Folketinget besluttede at prioritere, er i dag udvandet. De sårbare børn bliver ikke længere fulgt frem til skolealderen, som politikerne ellers insisterede på. De to instanser, der skulle sikre udbredelse af viden om problemet og dokumentere indsatsen – et viden-center og en database – er lukket og slukket.

75-årige [Overlægen] har altid været en rebel. Hun uddannede sig til læge mod sin fars vilje. Han mente, at en kortere uddannelse var mere passende for den unge kvinde. Sådan blev det ikke.

Som mor til tre kastede [Overlægen] sig fra begyndelsen af sin lægekarriere ind i behandlingen af gravide med rusmiddelproblemer og deres børn.

Det var ikke kvinder, der ligefrem stod i kø for at få hjælp. Ofte var det gravide i samfundets laveste sociale cirkler, som kun havde dårlige erfaringer med autoriteter. Men forebyggende behandling var og er bydende nødvendig, for blandt de medfødte defekter hos rusmiddelskadede nyfødte ses alvorlige hjerneskader, misdannelser, lav fødselsvægt eller manglende evne til at spise og tåle stimuli. Og moderens adfærd forfølger ofte barnet livet ud – med psykiske lidelser og egne misbrugsproblemer til følge.

De børns skæbne var både menneskeligt og samfundsøkonomisk en katastrofe. Men en forebyggelig katastrofe.

Efter 20 år som leder af specialafdelingen Familieambulatoriet på [Hospitalet] fik [Overlægen] i 2009 Lægeforeningens højeste anerkendelse, Barfred-Pedersen Æresgaven. Samme år kunne hun påbegynde et femårigt arbejde, som Folketinget havde vedtaget at give over 200 mio. satspuljekroner til: Nemlig at gøre Familieambulatoriet til et landsdækkende tilbud. Alle regioner skulle have en [Overlægen]-model, så at sige.

Med separate satspuljemidler blev der tillige oprettet et Videntcenter for Forebyggelse af Rusmiddelskader hos Børn, som fik [Overlægen] som leder. Et par år senere sikrede [Overlægen] sig yderligere en milliondonation – denne gang fra [Fonden] – som skulle bruges på en dokumentations- og forskningsdatabase.

Det var ikke bare ansvaret for de mange millioner af kroner, som således blev lagt i hænderne på [Overlægen]. Såfremt evalueringen af satsningen efter fem-seks år var tilfredsstillende, ville tilbuddet til de gravide misbrugere og deres børn blive permanent og overgå til et fast tilskud, også kaldet et bloktilskud, lovede politikerne.

»Det var på mange måder kulminationen på min karriere. At få så mange midler til udvikling så jeg i høj grad som en cadeau til mit arbejde gennem mange år. Samtidig var det en enorm udfordring. Der lå et kæmpe arbejde foran os,« siger [Overlægen]. I 2009 skete der noget andet i [Hospitalet]. Hospitalet fik en ny direktør, [Klager], som havde det klare opdrag, at hospitalets dengang katastrofale økonomi skulle på ret køl. Over de næste seks år nedlagde han 500 stillinger på hospitalet.

Det skabte mange konflikter med de ansatte. Også med [Overlægen], som i flere tilfælde var uenig med hospitalsdirektøren om, hvordan satspuljemidlerne måtte og burde anvendes.

Konflikten kulminerede i efteråret 2014. Her varslede ledelsen på [Hospitalet] en ekstraordinær besparelse. Mens andre hospitalsafdelinger typisk skulle spare to procent på budgettet, skulle Familieambulatoriet skære hele 20 procent - cirka 2,1 mio. kroner. En besparelse, som ville betyde et farvel til fire ud af 16 medarbejdere.

Ifølge [Overlægen] sagde [Klager] på et møde om besparelsen, at han »var uenig med politikerne i, at Familieambulatoriets patienter skulle have så meget bedre behandling end andre patientgrupper«.

I dag siger [Klager]:

»Det var holdningen, ja. Ikke hos mig, men hos ledelsen på fødeklinikken. Det var iøjnefaldende, at det her ambulatorium havde langt flere ressourcer til rådighed end tilsvarende afdelinger, som måtte stæse af sted. Det var selvfølgelig, fordi der var tale om satspuljemidler, som bliver givet lidt vilkårligt,« siger [Klager].

Besparelsen på 2,1 mio. kr. fik [Overlægen] til at protestere, for Sundhedsstyrelsens officielle retningslinjer til etablering af ambulatorierne indeholdt nogle faglige krav og beskrivelser af de forventede, ret tunge arbejdsgange i ambulatorierne, hvor forskellige fagpersoner – f.eks. både en læge, en jordemoder, en psykolog og en socialrådgiver – ofte var samlet om én patient:

»Det var min faglige vurdering, at man med et så beskåret budget simpelthen ikke kunne varetage arbejdet på den måde, det var krævet af Sundhedsstyrelsen. Sygehusdirektøren meddelte Sundhedsstyrelsen, at det ikke var noget problem, men jeg, der havde den faglige indsigt, var uenig – og var slet ikke blevet hørt,« siger [Overlægen].

I frustration følte [Overlægen] sig nødsaget til at orientere sin faste konsulent i Sundhedsstyrelsen på satspuljeprojekterne om besparelserne. I august og tre gange i september 2014 skrev hun mails til styrelsen, hvor hun luftede sin bekymring. Hun skrev, at besparelsen ville være »ødelæggende« for ambulatoriets arbejde, kaldte hospitalsdirektionens argumenter »urigtige, usaglige og misvisende« og listede en lang række faglige argumenter op.

[Overlægen]s henvendelser gjorde Sundhedsstyrelsen bekymret. Ad flere omgange i efteråret 2014 bad styrelsen [Hospitalet] om et nyt budget og om en fyldestgørende redegørelse for, hvordan hospitalet i lyset af [Overlægen]s oplysninger havde tænkt sig at leve op til sine forpligtelser over for de misbrugende gravide.

Men protesterne blev fatale for [Overlægen].

[Hospitalet]s besparelsesplan gled trods Sundhedsstyrelsens bekymringer lydfrit igennem regionsrådet 23. september 2014. En lang faglig redegørelse fra [Overlægen] imod besparelsen blev aldrig forelagt rådsmedlemmerne.

En uge senere blev [Overlægen] indkaldt til tjenstlig samtale, hvor ledelsen meddelte, at den ikke længere havde tillid til hende, og 4. november blev hun bedt om at rydde sit kontor og gå hjem. Hendes mailkonto blev lukket, og hun fik forbud mod at vise sig dagen efter på en faglig konference, hun selv havde arrangeret.

15. december sendte [Hospitalet] så sin redegørelse om spareplanen til Sundhedsstyrelsen. I papiret skrev hospitalet nu, at »der ikke er tale om en besparelse, men en omprioritering af udgifterne«. Af redegørelsen fremgik det også, at »familieambulatoriets mangeårige leder fratræder og erstattes« af en overlæge med lavere løn. På det tidspunkt var [Overlægen]s skæbne ellers ikke afklaret. I hvert fald ikke for hende.

Først 18. december 2014 ankom et anbefalet brev om »uansøgt afsked« til [Overlægen]s privatadresse.

»Jeg var chokeret. Jeg havde ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at jeg skulle forlade arbejdsmarkedet på den måde. Og jeg havde ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at en hospitalsdirektion kunne udøve sin magt på en måde, som ville få så store sundhedsfaglige konsekvenser,« siger [Overlægen].

I [Overlægen]s øjne agerede hun i situationen som whistleblower – altså en person, som gør en myndighed opmærksom på problematiske forhold, f.eks. at statsbevillgede midler ikke anvendes, som de skal. Noget, som både hun, hendes fagforening og advokat mente, at hun havde både ret og pligt til.

[Overlægen] har derfor siden klaget til Ombudsmanden, men han fandt ikke grund

til at kritisere selve fyringen. Danmark har ingen whistleblowerlovgivning, og reglerne om ytringsfrihed for offentligt ansatte betyder ganske vist, at man har en udstrakt frihed til at ytre sig kritisk om sin arbejdsplads – men kun som privatperson. [Overlægen] havde skrevet til tilsynsmyndigheden som overlæge.

»Hun er blevet fanget i et klassisk dilemma. Hendes troværdighed og indsigt kom af, at hun var ansat i en ledende stilling på området og havde en bestemt titel. Men juraen er sådan, at man for at opnå beskyttelse skal gøre det meget klart, at nu udtaler man sig som privatperson. Derfor er det utroligt vigtigt, at offentligt ansatte kender de grundlæggende spilleregler, før de går ud af huset med kritik,« siger [Professor A], professor i forvaltningsret ved Københavns Universitet.

Der kunne historien om [Overlægen] været endt. Hun var 71 år og kunne modvilligt lade sig pensionere. Men [Overlægen] var ikke klar til noget otium.

Nok var hun jernet fra [Hospitalet]s hospitalsgange. Men hun var, mente hun, stadig engageret i videntret og i familieambulatoriedatabasen, som blev drevet for midler fra henholdsvis satspuljen og [Fonden].

[Overlægen] talte derfor allerede i november 2014 med en lægekollega på Rigshospitalet om muligheden for, at hun kunne flytte videntret og databasen dertil.

[Overlægen]s kontakt, professor [Professor B] på Rigshospitalets fødeklinik, reagerede positivt over for ideen.

Men over de næste måneder oplevede [Overlægen] noget besynderligt. Uanset hvor hun forsøgte at komme på fode igen arbejdsmæssigt, var [Hospitalet] tilsyneladende kommet hende i forkøbet. Da [Professor B] på Rigshospitalet i begyndelsen af januar 2015 vendte tilbage til hende med et svar, var de positive toner således vendt til et afslag:

»[Person A] (den daværende direktør på Rigshospitalets fødeklinik, *red.*) har vendt dit forslag med vores egen direktion. Af hensyn til samarbejdet med [Hospitalet] mener man ikke, at det vil være muligt at imødekomme dit ønske. Jeg havde gerne set en anden løsning,« skrev [Professor B] til [Overlægen]. Han bekræfter i dag hændelsesforløbet over for Berlingske.

»Jeg undrede mig over den formulering og tænkte, at her havde [Hospitalet]s direktion haft en finger med i spillet,« siger [Overlægen].

På det tidspunkt – omkring årsskiftet 2014/2015 – havde [Overlægen] modtaget det officielle brev, hvor hendes afskedigelse blev meddelt. I brevet meddelte [Hospitalet], at hun også var frataget funktionen som leder af videntret.

[Overlægen] koncentrerede sig derfor om familieambulatoriedatabasen. Men også her løb hun ind i problemer.

Allerede den 21. november 2014 – før fyringen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – skrev [Klager] en mail til en direktør i [Fonden]:

»Jeg har svært ved at forestille mig, at vi kan leve med at skulle samarbejde med de to som ansvarlige for FA-databasen, men kunne vi drøfte det telefonisk?« skrev han med henvisning til [Overlægen] og hendes økonomikonsulent.

[Fonden]s forskningschef, [Forskningschefen], husker udmærket mailen:

»Det var svært at opfatte den som andet end en opfordring til ikke længere at samarbejde med hende,« siger han i dag.

[Fonden] så anderledes på sagen. Det er fondens politik, at en bevilling følger den udpegede donationsmodtager, ikke værtsinstitutionen. Så han meddelte [Overlægen], at bevillingen ville følge hende væk fra [Hospitalet], såfremt hun kunne finde et nyt hjem til projektet.

I januar 2015 tog [Overlægen] derfor kontakt til Familieambulatoriet på Næstved Sygehus. Men selv her – 60 kilometer fra [Hospitalet] – gentog mønstret sig. Den lokale ambulatorieleder var positiv over for tanken om at huse [Overlægen]s databaseprojekt, men da hun vendte tilbage til [Overlægen], var det med et afslag. Berlingske har talt med flere tidligere og nuværende ansatte på Næstved Sygehus, og de fortæller en enslydende historie: Den øverste ledelse på Næstved Sygehus havde udstedt et forbud mod at entrere med [Overlægen], og grunden var en henvendelse fra [Hospitalet]s direktion, lød det.

»Jeg overhørte interne telefonsamtaler, hvoraf det tydeligt fremgik, at [Overlægen] i hvert fald ikke skulle ned til Næstved. Der blev også nævnt, at Rigshospitalet havde fået besked om, at de ikke skulle tage hende ind,« siger en nu tidligere ansat.

I februar slog Næstved Sygehus' familieambulatorium så en tidsbegrænset overlægestilling op på det fagområde, [Overlægen] havde beskæftiget sig med i 40 år. Hun søgte. Men ad omveje fik hun igen at vide, at ledelsen på [Hospitalet] havde henstillet til Næstved Sygehus om ikke at entrere med hende. Officielt fik hun afslag med den begrundelse, at ansøgerfeltet havde været »for snævert«. Det endte med, at stillingen slet ikke blev besat.

Den daværende overlæge på afdelingen, [Person B], er i dag klinikchef på Rigshospitalet. Hun kalder [Overlægen] en »utroligt engageret læge, som havde trukket et tungt læs gennem mange år«, men kan af personaleretlige årsager ikke udtale sig om, hvem der søgte stillingen, eller hvad overvejelserne var, oplyser hun.

[Klager] bekræfter dog, at han tog kontakt til Næstved Sygehus om [Overlægen]. Ifølge hans hukommelse skete det før jul 2014 – altså før afskedigelsen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – og han siger, at hans henvendelse primært drejede sig om videntretet:

»Jeg ringede til Næstved. [Overlægen] ville gerne tage pengene til videntretet med derved, men den tanke blev klart afvist i Region Hovedstadens koncerndirektion. Hun skulle ikke have lov til at tage bevillingen med, for det var deres penge. Og det var det, jeg ringede og fortalte dem: At hvis de hoppede på [Overlægen]s limpind, så ville de få et problem med Region Hovedstaden,« siger [Klager].

Kan de i Næstved have fået indtrykket af, at det var en advarsel om at samarbejde med hende i nogen form?

»Det ved jeg ikke, hun måtte da hjertens gerne tage job derved. Men det var ikke mit indtryk, at ledelsen på Næstved var specielt interesseret i at entrere med [Overlægen]. Hun kunne være vanskelig at samarbejde med,« siger [Klager].

Det udsagn stiller [Overlægen] sig undrende over for. Hun har aldrig modtaget eller hørt om klager over samarbejdet med sig i sin lange karriere på [Hospitalet] eller andetsteds.

Ifølge [Professor C], arbejdsmarkedsforsker og professor i samfundsvidenskab ved Roskilde Universitet, er det ikke decideret ulovligt at kontakte potentielt nye arbejdsgivere med uflatterende omtale om en tidligere ansat. Men:

»Det er ikke i overensstemmelse med god kutyme at tage kontakt til en ny arbejdsgiver. Det er bestemt ikke den måde, man normalt opfører sig på på det danske arbejdsmarked,« siger han.

Det samme gælder i udgangspunktet, siger [Professor C], hvis der som i [Overlægen]s tilfælde var uenighed om, hvem en forskningsbevilling egentlig tilhørte. I det tilfælde bør man typisk indberette uenigheden til den myndighed, der har bevilget eller fører tilsyn med pengene.

[Klager] afviser at have gjort noget forkert:

»Alle [Overlægen]s beskyldninger har været forelagt for Ombudsmanden eller Region Hovedstadens politikere, uden at det har givet anledning til kritik af mig. Alligevel fortsætter beskyldningerne, længe efter at jeg er fratrådt og gået på pension,« siger han.

I samme måned som afslaget fra Næstved fik [Overlægen] at vide, at [Hospitalet] uden at orientere hende havde iværksat en ekstra revision af videntret. Påstanden var, at [Overlægen] havde ødslet med centrets penge, bl.a. til dyr konsulentbistand. Da revisionsundersøgelsen kom i juni 2015, konkluderede den, at [Overlægen] havde overholdt alle regler.

Da var det for sent. For i marts 2015 havde [Overlægen] mistet sit sidste faglige halmstrå. [Fonden]s forskningschef, [Forskningschefen], meddelte hende per mail, at [Fonden] var nødt til at overføre bevillingen til familieambulatoriedatabasen til andre med en fast »organisatorisk forankring«, som han skrev.

»Vi havde ingen grund til at være utilfredse – hverken med [Overlægen]s faglighed eller forbrug af de økonomiske midler. Men vi ville meget gerne se det her projekt blive til noget, og det kunne [Overlægen] ikke få til at lykkes,« siger han. Dokumentationsdatabasen landede i Odense, men i dag er den lukket, og flere forsøg på at genoplive den er mislykkedes. Derfor varetages meget af indsatsen over for de gravide og deres børn uden reel evidens for, hvad der virker, siger kilder i miljøet.

Også videntret er lukket. I dag har alle regioner et familieambulatorium, og de midlertidige satspuljemidler er blevet til et permanent bloktilskud. Familieambulatoriets arbejde har dog ikke den form, som det brede flertal på Christiansborg drømte om i 2008.

Dengang stod det eksempelvis centralt i retningslinjerne, at børnene af de gravide misbrugere skulle følges frem til skolealderen, så man kunne opdage sygdomme eller omsorgssvigt i tide. Som følge af flere sparerunder blev det tilbud afskaffet i Region Hovedstaden og Region Sjælland i 2018. Cirka 400 børn i hovedstaden var på det tidspunkt i systemet.

Region Hovedstaden oplyser samtidig, at antallet af gravide, som Familieambulatoriet i dag er i kontakt med, er steget til mere end det dobbelte – fra 382 til 863 – siden 2014, da [Overlægen] fratrådte. Primært fordi ambulatoriets målgruppe i dag er udvidet. Trods det fordoblede antal patienter er budgettet i samme periode næsten halveret – fra 11,8 mio. kr. i 2013 til 6,4 mio. kr. i år, oplyser Region Hovedstaden i et skriftligt svar til Berlingske.

Det er enten en historie om offentlig effektivitet. Eller også er det historien om en indsats, der blev udsultet, da en ildsjæl blev tvunget ud.

»Jeg føler, at mit livsværk smuldrer. Og det gør ondt langt ind i hjertet. Især fordi vi faktisk havde fået en model op at stå, som fik tag i mennesker, som ellers havde ry for at være umulige at nå ind til. Vi skal huske, at disse børn kan blive særdeles omkostningskrævende for samfundet i det lange løb – for ikke at nævne de menneskelige omkostninger,« siger [Overlægen].

Hun har trods den bratte afgang fra sundhedsvæsenet og sine 75 år ingen aktuelle planer om at slippe det fag, hun brænder for. Og kommer formentligt aldrig til det. [Overlægen] afholder i dag kurser, løser konsulentopgaver og er i færd med at revidere en fagbog.”

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 5. marts 2019.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Forelæggelse og angreb og svar

[Klager] har indledningsvist anført, at Berlingske har bragt en række udsagn, som er krænkende og skadelige for hans person, uden at de har været forelagt for ham, eller uden at hans svar på beskyldningerne er medtaget i artiklen.

[Klager] har oplyst, at han har fået forelagt sine egne citater til godkendelse, samt de fleste påstande og beskyldninger telefonisk. Det er langt fra alle beskyldninger og påstande, som [Klager] fik forelagt telefonisk, der er medtaget i artiklen, hvorfor Berlingske ikke har fulgt god presseskik.

- Rigshospitalets afvisning af at overtage videnscentret

[Klager] har anført, at Berlingske har valgt at lade [Overlægen]s udsagn om, at direktionen på [Hospitalet], herunder [Klager], havde ”en finger med i spillet”, stå uimodsagt og uden at viderebringe [Klager]s svar på anklagen.

Han har oplyst, at han gjorde det klart i samtalen med Berlingske, at oplysningen om, at [Overlægen] i 2014 havde rettet henvendelse til Rigshospitalet, var helt ny for ham, og at han derfor umuligt kunne have påvirket Rigshospitalets direktion til at sige nej. Berlingske kunne have efterprøvet [Klager]s udsagn ved henvendelse til Rigshospitalets direktion, såfremt der skulle være tvivl herom.

- Baggrunden for [Klager]s henvendelse til [Fonden]

[Klager] har anført, at Berlingske ikke har bragt hans svar på påstanden om, at han angiveligt ved henvendelse til [Fonden] skulle have forhindret [Overlægen]s mulighed for at føre sin personlige bevilling over i en ny organisation.

Han har oplyst, at han orienterede Berlingske om baggrunden for hans henvendelse og den efterfølgende drøftelse med direktionen i [Fonden]. Drøftelsen handlende om, at der var for-

melle hindringer for, at regionerne kunne samarbejde om databasen med en ny privat organisation centreret omkring [Overlægen] og hendes konsulent og med en selvbestaltet bestyrelse uden repræsentation fra regionerne.

[Klager] orienterede endvidere i den forbindelse om, at udviklingen af den type kliniske databaser handler om særdeles personfølsomme oplysninger og er derfor forankret i regionernes datacentre, der påser, at Datatilsynets krav til udtræk og opbevaring af data overholdes. Det ville derfor være helt udelukket og formentlig også ulovligt, hvis regionerne samarbejdede om udviklingen af databasen og udleverede personfølsomme data til en sådan privat organisation. Det er også baggrunden for, at [Fonden] meddeler [Overlægen], at bevillingen må overgå til andre med en fast "organisatorisk forankring".

Berlingske var således oplyst om, at [Overlægen]s planer om videreførelse af arbejdet i en privat organisation, var helt urealistiske. Alligevel har Berlingske fastholdt en fremstilling af, at det alene var uvilje fra [Klager]s side mod [Overlægen]s person, der forhindrede et samarbejde, hvor [Klager]s bemærkninger om disse forhold er helt udeladt.

I artiklen har Berlingske citeret en mail fra [Klager] til direktionen i [Fonden], og med et citat fra den pågældende medarbejder i [Fonden] fremstilles det, som om [Klager] af personlige årsager ikke ønskede at samarbejde med [Overlægen] og hendes konsulent i en ny organisation.

- Samarbejdsvanskeligheder

[Klager] har anført, at han ikke har fået forelagt samtlige påstande fra [Overlægen]. [Klager] har henvist til [Overlægen]s påstand om, at hun stiller sig uforstående over for [Klager]s påstand om, at hun kunne være vanskelig at samarbejde med, idet hun aldrig har modtaget eller hørt om klager over samarbejdet med sig. Der er tale om et faktuel udsagn, som Berlingske har undladt at efterprøve. Såfremt denne påstand havde været forelagt for [Klager], kunne han have oplyst, at der forelå klager både på administrativt og politisk niveau, og at han selv erindrer mindst to tilfælde, hvor han personligt har præsenteret [Overlægen] for klager over hendes samarbejde med andre.

[Klager] har bemærket, at han i artiklen citeres, at [Overlægen] kunne være vanskelig at samarbejde med. [Klager] har godkendt citaterne og er tilfreds med, at det klart fremgår, at hans henvendelse angik bevillingen til videnscenteret, og at han ikke havde problemer med, at [Overlægen] søgte ansættelse på Næstved Sygehus.

- [Klager]s henvendelse til Næstved Sygehus

[Klager] har anført, at han ikke har fået forelagt professor [Professor C]s udsagn, som i artiklen er citeret for følgende:

”»Det er ikke i overensstemmelse med god kutyme at tage kontakt til en ny arbejdsgiver. Det er bestemt ikke den måde, man normalt opfører sig på det danske arbejdsmarked,«”

Såfremt [Klager] havde fået forelagt udsagnet, ville hans svar have været, at der er markant forskel på at tage kontakt til en ny arbejdsgiver og advare mod en given medarbejder og så, som i dette tilfælde at tage kontakt til en god kollega og advare hende om de politiske problemer, der kunne opstå, hvis hun bandt sig til [Overlægen]s videnscenterprojekt. Sidstnævnte er helt legitimt og ikke et forsøg på at spænde ben for, at [Overlægen] kunne søge ansættelse i Næstved. [Klager] ville endvidere havde svaret, at der ikke var tvivl om, at satspuljebevillingen til videnscenteret var givet til hospitalet i overensstemmelse med det faste regelsæt for den type bevillinger.

Ved at fremlægge [Professor C]s udsagn i artiklen uden forelæggelse for [Klager] og hans svar hertil, fremstår det som om, at [Klager] har forsøgt at udøve en form for "berufsverbot", og det er så understøttet af udtalelser fra en "ekspert", som tydeligvis ikke har fået oplyst sagens rette sammenhæng. [Professor C] tages samtidigt til indtægt for, at man bør indberette uenigheden til den myndighed, der har bevilget eller fører tilsyn med bevillingen, når der er uenighed om, hvem en forskningsbevilling egentlig tilhører.

Der var derfor ikke grund til at rette henvendelse til Sundhedsministeriet. Til gengæld havde en medarbejder i [Fonden] skabt berettiget tvivl om bevillingen til databaseprojektet ved at påstå, at bevillingen var givet til [Overlægen] personligt. [Klager] gjorde derfor præcist, som [Professor C] anbefaler, og rettede henvendelse til bevillingsgiver i form af [Fonden]s direktion, der bekræftede, at bevillingen naturligvis var givet til hospitalet i overensstemmelse med de givne regler.

Ved ikke at forelægge [Professor C]s udsagn for [Klager] har Berlingske kunne anvende udsagnet til helt uberettiget at skabe mistanke om, [Klager]s handle måde i forhold til disse bevillinger strider mod reglerne, og dermed har Berlingske haft mulighed for at stille [Klager] i et dårligt lys.

- Revisionsundersøgelsen

[Klager] har anført, at Berlingske ikke har bragt hans svar på baggrunden og resultatet af den iværksatte revisionsundersøgelse. Berlingske har i stedet i artiklen gjort rede for, at [Hospitalet] havde iværksat en revisionsundersøgelse af videnscenteret med påstand om, at [Overlægen] havde ødslet med centerets penge, blandt andet til dyr konsulentbistand. Revisionsundersøgelsen konkluderede ifølge Berlingske, at [Overlægen] havde overholdt alle regler.

[Klager] orienterede i forbindelse med sin samtale med Berlingske om, at det – efter at [Overlægen] var fritaget for tjeneste – kom frem, at hun havde anvendt ca. syv millioner kr. af videnscenterets satspuljemidler til konsulentbistand fra en personlig bekendt, der var uden faglige forudsætninger for at varetage videnscenterets opgaver. Der forelå ingen dokumentation af, hvilke ydelser der var aftalt, eller hvad der var udført for pengene. Konsulentforbruget var sket i direkte modstrid med de skriftlige retningslinjer, som [Overlægen] havde modtaget – retningslinjer, der skulle sikre, at Sundhedsministeriet som bevillingsgiver var fuldt informeret og accepterede konsulentforbrugets omfang og indhold.

På den baggrund besluttede Region Hovedstadens koncerndirektion (og ikke [Hospitalet]) at iværksætte en revisionsundersøgelse, der primært havde til formål at sikre, at der ikke var begået deciderede ulovligheder, der ville kræve politianmeldelse. Revisionsundersøgelsen viste, at der heldigvis ikke var tale om ulovligheder, men påpegede til gengæld, at der var anvendt dyre konsulenttimer til opgaver, der kunne have været varetaget af en sekretær. Sundhedsministeriet udtalte over for [Klager] stærk utilfredshed med [Overlægen]s fremgangsmåde og lagde ikke skjul på, at ministeriet overvejede at kræve pengene tilbagebetalt. Berlingske var fuldt bekendt med ovenstående forhold, men vælger alligevel at videreformidle [Overlægen]s synspunkter om, at alle regler var overholdt og undlader fuldstændigt at give [Klager] mulighed for at komme til orde i artiklen. Herved fremstår det som om, at der ingen begrundelse var for en revisionsundersøgelse, og at undersøgelsen var endnu et forsøg fra [Klager]s side på at undergrave [Overlægen]s troværdighed.

- Konflikter med de ansatte

[Klager] har anført, at han ikke er blevet forelagt påstanden om de mange konflikter med de ansatte. Såfremt Berlingske havde forelagt påstanden for [Klager], ville han have reageret.

Det fremgår af artiklen, at gennemførelsen af besparelserne på [Hospitalet] og nedlæggelsen af 500 stillinger "skabte mange konflikter med de ansatte. Også med [Overlægen]". Det er en udokumenteret påstand, som tilsyneladende har til formål at fremstille konflikten med [Overlægen] som en ud af en række tilsvarende konflikter, der skyldtes hospitalets økonomi eller måske [Klager]s konfliktgenererende ledelsesstil. Realiteten var, at de store besparelser blev gennemført i et efter omstændighederne relativt godt samarbejdsklima mellem ledelse og tillidsrepræsentanter. Det er således faktisk forkert, at der var mange konflikter med de ansatte, og konflikten med [Overlægen] var derfor ikke et led i et større billede.

Kildekritik

- [Overlægen]s udsagn

[Klager] har anført, at Berlingske ikke i tilstrækkeligt omfang har forholdt sig kildekritisk til udtalelser fra [Overlægen], der gentagne gange i de seneste fem år er fremkommet med ubegrundede beskyldninger mod [Klager]. Berlingske har således ikke udvist fornøden kildekritik over for [Overlægen]s udsagn, idet Berlingske i flere tilfælde har viderebragt hendes udsagn, uden at disse er blevet faktisk efterprøvet.

[Klager] oplevede i de seneste fem år efter [Overlægen]s afskedigelse gentagne gange, at [Overlægen] er fremkommet med alvorlige og ubegrundede beskyldninger mod hans person, herunder uberettiget afsked, knægtelse af ytringsfriheden, ærekrænkende udtalelser og misbrug af satspuljemidler. En del af disse forhold har været forelagt Ombudsmanden, der ikke har udtalt kritik. Andre forhold har været forelagt for Region Hovedstadens politikere, hvilket heller ikke har givet anledning til kritik af [Klager].

Beskyldningerne har antaget karakter af en personhætz mod [Klager], hvorfor han ved Berlingskes henvendelse orienterede om sin forhistorie med [Overlægen]. Berlingske var således fuldt vidende om [Overlægen]s mange ubegrundede og uvederhæftige beskyldninger mod

[Klager]. Berlingskes kritiske holdning til [Overlægen]s udsagn bør derfor have været skærpet i overensstemmelse med punkt A.2 i de presseetiske regler.

- Udsagnet fra en medarbejder i [Fonden]

[Klager] har anført, at Berlingske har valgt at opbygge argumentationen udelukkende på et udsagn fra en enkelt medarbejder i [Fonden]. Det er sket på trods af, at [Klager] over for Berlingske havde gjort det klart, at den pågældende medarbejders oplysning om, at det er fondens politik, "at en bevilling følger den udpegede donationsmodtager ikke værtsinstitutionen", ikke er korrekt og ikke i overensstemmelse med holdningen i [Fonden]s direktion og juridiske afdeling. Dette forhold kunne Berlingske konkret have efterprøvet ved henvendelse til [Fonden]s direktion.

[Klager] gjorde det samtidigt meget klart for Berlingske, at alle eksterne bevillinger – satspuljemidler, forskningsbevillinger og fondsbevillinger – uden undtagelse er givet til hospitalet og ikke til enkeltpersoner. [Klager] oplyste hertil, at dette netop i 2014 var blevet indskærpet over for hospitalerne i forbindelse med sagen om misbrug af forskningsmidler på Rigshospitalet. Til trods herfor valgte Berlingske at fastholde påstanden om, at bevillingen var givet til [Overlægen] personligt, og at [Klager] forhindrede hende i at overføre hendes retmæssige midler til en ny organisation.

- Sammenfattende

Berlingskes svar til Pressenævnet har bekræftet, at der er stillet skærpede krav til dokumentation af [Klager]s svar i forhold til dokumentationen af de anklager, der fremføres i artiklen.

Berlingske har i svaret til Pressenævnet således lagt vægt på, at artiklen primært bygger på skriftligt materiale og udsagn fra eksperter. [Klager] har anført, at det princip kun er håndhævet over for hans svar, mens der ikke er stillet tilsvarende krav til dokumentationen af de anklager, der fremføres. I stedet fremgår det af Berlingskes svar, at flere af de afgørende anklager mod [Klager]s person bygger på oplysninger fra kilder, der har deres viden på anden, tredje og fjerde hånd. Samtidigt er flere af [Klager]s svar udeladt blandt andet med henvisning til, at Berlingske ikke har fundet skriftlig dokumentation, der kan dokumentere [Klager]s svar.

Det fremgår således, at anklagen om, at der skulle have været en kontakt mellem de to direktioner, bygger på vurderinger fra [Professor B] og [Overlægen], der har deres oplysninger på tredje og fjerde hånd. Omvendt har Berlingske ikke bragt [Klager]s svar, hvor han præciserer, at han ikke har haft kontakt til Rigshospitalet, og at oplysningen om, at [Overlægen] ønskede at flytte bevillingen til Rigshospitalet, var helt ny for ham.

Det fremgår ligeledes, at anklagen om, at [Klager] på grund af personlige uoverensstemmelser med [Overlægen] ikke ønskede at samarbejde med hende, bygger på en fortolkning af en mail, hvor [Klager] ikke begrunder, hvorfor samarbejdet ville være vanskeligt. Desuden bygger anklagen på oplysninger fra forskningschef [Forskningschefen], der havde sin viden om, hvad der var drøftet mellem [Klager] og daværende underdirektør [Person C], på anden

hånd. Omvendt har Berlingske udeladt [Klager]s svar om, at den primære årsag til, at [Klager] og [Overlægen] ikke ville kunne indgå i et samarbejde, var hensynet til datasikkerheden.

Endelig bygger anklagen om, at [Klager] skulle have bedt direktionen på Næstved Sygehus om ikke at ansætte [Overlægen], på myter blandt medarbejdere, der kun kender direktionens bevæggrunde på anden og tredje hånd, samt oplysninger fra en medarbejder, der har overhørt en intern telefonsamtale, hvor man må antage, at den pågældende kun har hørt den ene del af samtalen.

[Klager] har her fået mulighed for at tilbagevise anklagerne, men det ændrer efter hans vurdering ikke på, at anklagen er så alvorlig og så ringe underbygget (og eksempelvis ikke er bekræftet af medlemmer af direktionen), at det ikke er i overensstemmelse med god presseskik overhovedet at bringe anklagen i artiklen.

Samlet er det [Klager]s opfattelse, at Berlingskes svar til Pressenævnet bekræfter hans oplevelse af, at der er stillet skærpede krav om dokumentation til hans svar i forhold til den dokumentation, der ligger bag anklagerne imod hans person, hvor en overholdelse af god presseskik ville fordre, at det var omvendt.

2.2 Berlingskes synspunkter

Forelæggelse og angreb og svar

Berlingske har indledningsvist oplyst, at Berlingskes journalist efter forudgående aftale var i telefonisk kontakt med [Klager]. Journalisten forelagde punkt for punkt [Klager] de kritikpunkter, som [Overlægen] frembringer, og som Berlingske havde undersøgt nærmere. Samtalen og den efterfølgende skriftlige kommunikation er forløbet i en venlig tone.

Berlingske har henledt Pressenævnets opmærksomhed på, at den konkrete sag indeholder samfundsmæssige og principielle perspektiver. Det konkrete forløb drejer sig blandt andet om 220 millioner skattekrone, som man fra politisk hold har ønsket at målrette et udvalgt fagområde. Ud over det konkrete forløb diskuterer Berlingskes artikel også, om skattekrone efter fyringen af den udpegede leder af fagområdet er blevet anvendt efter det politiske ønske.

Sagen indeholder også principielle spørgsmål om offentligt ansattes ytringsfrihed – eller mangel på samme – og mulighed for at advare om faglige konsekvenser af planlagte besparelser. Desuden berører artiklen grundlæggende størrelser som anvendelse af satspuljemidler og fondsmidler anvendt i den offentlige sundhedssektor.

Berlingske er naturligvis bevidst om, at en gennemlysning af det konkrete forløb på [Hospitalet] kan være ubehageligt for de involverede parter, men har valgt at prioritere historien, blandt andet fordi den af ovennævnte grunde har offentlig interesse og samfundsmæssig betydning, også fremadrettet.

Berlingske har bemærket, at en række af [Klager]s påstande og fremstillinger i klagen til Pressenævnet ikke er korrekte. Eksempelvis anfører [Klager] i klagen, at det først er ved artiklens offentliggørelse, at han har “mulighed for at se, at flere af mine afgørende svar og tilbagevisninger ikke er medtaget i artiklen”.

[Klager] har skriftligt fået fremsendt sine endelige citater, nøjagtigt som de er optrykt i artiklen. [Klager] har i øvrigt også selv godkendt de endelige citater. Det fremgår af mailkorrespondancen.

Kernen i Berlingskes uddybende svar til Pressenævnet er, at journalisten bag artiklen har afprøvet hver af de omtalte påstande fra [Overlægen] ved indhentning af dokumenter via aktindsigt og input fra en række eksperter og øvrige baggrundskilder. [Klager] er blevet grundigt præsenteret for hvert kritikpunkt. [Klager] har fået mulighed for at svare, fik derefter yderligere mulighed for at ændre i sit svar og supplere sit svar med nye kommentarer og har slutte- ligt godkendt sin endelige version før offentliggørelse.

Berlingske har endvidere bemærket, at en række af [Klager]s klagepunkter til Pressenævnet reelt er en del af de substantielle diskussioner i artiklen, som parterne åbenlyst ikke kan blive enige om, og som trods omfattende ressourcer og tidsforbrug har været svære entydigt at afklare for Berlingske. For eksempel om fondsmidler er øremærket en person eller en institution. Parterne er ganske enkelt ikke enige, heller ikke i dag, som det fremgår af artiklen. Reelt klager [Klager] således over, at han ikke entydigt får ret i artiklen.

Berlingske er som udgangspunkt omhyggelige med at behandle særligt kritiserede parter godt. [Klager] har fået en ekstraordinær god behandling. [Klager] har haft mulighed for at fortælle en masse til baggrund og er blevet forelagt samtlige kritikpunkter, herunder også punkter, der ikke fandt vej til artiklen (for eksempel en påstand om, at [Hospitalet] ikke havde ret til at lade satspuljemidler finansiere besparelser). [Klager] har kommenteret og er blevet præsenteret for sine citater. [Klager] har også fået mulighed for at korrigere sine citater, efter at han havde fået bistand fra kommunikationsfolk i Region Hovedstaden. Det skal bemærkes, at [Klager] mod slutningen af telefoninterviewet uopfordret bemærkede, at han “ville være nødt til at reagere”, hvis han fremstod dårligt i artiklen.

[Overlægen]s “gentagne alvorlige og ubegrundede beskyldninger”, som anført af [Klager], var ikke grundlaget for Berlingskes undersøgelse, ligesom de ganske alvorlige anklager mod [Overlægen], som [Klager] frembragte over for journalisten per telefon, heller ikke var det.

Målet for Berlingskes undersøgelse har været at finde ud af, hvad der faktisk og dokumenterbart skete, da en af landets mest kendte læger blev fyret efter knap fire årtier i sin stilling. Målet har endvidere været at finde ud af, hvad der skete med det indsatsområde, som skatteyderne har postet 220 millioner kr. i over årene, da områdets ildsjæl var sendt hjem. Det er en kompleks sag med bitterhed på begge sider, men anklager fra begge sider er så vidt muligt efterprøvet og udredt – eller slet ikke med i artiklen, ligesom journalisten bevidst har undladt at viderebringe mere personlige anklager og angreb.

Det fremgår klart af artiklen, at [Overlægen] ikke har fået medhold i sine klager hos Ombudsmanden, og at regionsrådet vedtog den spareplan, som er centrum for striden mellem [Klager] og [Overlægen]. [Klager] og [Hospitalet] fik dermed ”medhold” eller grønt lys for deres synspunkter i forbindelse med spareplanen i 2014.

Berlingske har anført, at [Klager] har fået forelagt sine egne citater til godkendelse og samtlige beskyldninger og mulige kritikpunkter. Det er således ikke korrekt og i øvrigt en af flere stærkt misvisende oplysninger i [Klager]s klage til Pressenævnet, at flere af hans afgørende svar og tilbagevisninger ikke er medtaget i artiklen.

[Klager] læste og godkendte samtlige af sine endelige citater, og han fik endog tilføjet et citat, som han selv havde formuleret efter endt interview med journalisten. Det er faktisk forkert, at [Klager] i artiklen ikke er citeret for sine svar på de ting, han er forelagt.

Berlingske har oplyst, at den første telefonsamtale med [Klager] fandt sted medio februar 2019. [Klager] blev på forhånd adviseret om, at Berlingske ville kontakte ham, og at det kunne tage lidt tid. I samtalen gennemgik Berlingskes journalist sagens indhold med [Klager], hvor han leverede sine modsvar.

Journalisten havde nogle dage senere en samtale med [Klager], efter journalisten havde vendt sagen med eksperter og fagfolk, der gav anledning til at få præciseret enkelte forhold med [Klager].

Berlingske har oplyst, at de relevante citater blev fremsendt til [Klager], som svarede kort efter, at han ville vende tilbage. Samme dag skrev [Klager] igen, idet han havde en faktuel rettelser til ét citat og et ønske om en skærpelse af et andet. [Klager] skrev desuden, at han ønskede at få tilføjet et nyt længere citat, som ikke var fremkommet i de foregående telefonsamtaler med ham:

[Klager] har den 25. februar 2019 skrevet til Berlingske:

”Jeg vender sagen med kommunikationsfolkene i Region Hovedstaden og vender tilbage.”

Senere samme dag skrev [Klager] på ny til Berlingske:

”Kære [Journalisten],
Tak for muligheden for at se det, jeg citeres for.
Der er en faktuel fejl i 3. sidste afsnit, hvor der skal stå Region Hovedstadens koncerndirektion og også, at det var Region Hovedstadens penge.
Bemærkningerne i sidste afsnit om, at hun var en vanskelig person og at hendes evne til at samarbejde ikke var voldsom stor kommer til at fremstå lidt taget ud af sammenhængen. Jeg vil gerne have det ændret, så der står: ”Det ved jeg ikke, hun måtte da hjertens gerne tage job dernede. Men det var ikke mit indtryk, at ledelsen

på Næstved var specielt interesseret i at entrere med [Overlægen]. Hun kunne jo være vanskelig at samarbejde med”

Jeg mangler i citaterne en henvisning til, at alle [Overlægen]s beskyldninger er blevet forelagt Ombudsmanden og politikerne i Region Hovedstaden uden at det har givet anledning til kritik af undertegnede. Det mener jeg er helt afgørende for at læserne får en afvejet beskrivelse af forløbet.

Jeg vil derfor gerne have tilføjet følgende citat:

”[Overlægen] har i de knapt 5 år, der er gået siden afskedigelsen, gentagne gange fremsat alvorlige beskyldninger mod mig om bl.a. uberettiget afsked, knægtelse af ytringsfriheden, berufsverbot, misbrug af satspuljemidler og afgivelse af urigtige oplysninger til Sundhedsstyrelsens. Alle [Overlægen]s beskyldninger har været forelagt for Ombudsmanden eller Region Hovedstadens politikere uden at det har givet anledning til kritik af mig. Alligevel fortsætter beskyldningerne også længe efter, at jeg er fratrådt og gået på pension.”

Journalisten svarede [Klager], at hun havde tilrettet de to fremsendte citater som ønsket. Hvad angik hans [Klager]s citat, som er det citat, han havde udarbejdet efter samtale med Region Hovedstadens kommunikationsfolk, skrev journalisten til ham, at citatet blev en smule for langt og for opremsende, idet sagen jo allerede var gennemgået minutiøst i teksten forud.

Journalisten anerkendte dog hans behov for at forsvare sig generelt mod beskyldningerne, så selve substansen i det nye fremsendte citat kom med, nemlig at [Overlægen]s beskyldninger allerede havde været forelagt tredjeparter, uden at disse havde fundet anledning til kritik af [Klager], og at han således følte sig forfulgt af urigtige beskyldninger.

Berlingske svarede blandt andet følgende til [Klager] samme dag:

”DET MED OMBUDSMANDEN FREMGÅR AF ET AFSNIT MED FØLGENDE ORDLYD:

”[Overlægen] har siden klaget til Ombudsmanden, men han fandt ikke grund til at kritisere selve fyringen. Som offentligt ansat har man en udstrakt frihed til at ytre sig kritisk om sin arbejdsplads – men kun som privatperson. [Overlægen] havde skrevet til tilsynsmyndigheden som overlæge – og dermed var hun ikke omfattet af reglerne.”

Jeg vil gerne forkorte dit citat ovenfor til følgende da det ellers bliver meget gentagende – og for langt:

”Alle [Overlægen]s beskyldninger har været forelagt for Ombudsmanden eller Region Hovedstadens politikere uden at det har givet anledning til kritik af mig. Alligevel fortsætter beskyldningerne også længe efter, at jeg er fratrådt og gået på pension.”

[Klager] svarede samme dag følgende til Berlingske:

”Kære [Journalisten],

Det er OK med mig.

For god ordens skyld vil jeg lige gøre dig opmærksom på, at grundlovens ytringsfrihed kun gælder offentlige ytringer. Som jeg har forstået det giver ytringsfriheden således ikke ret til at henvende sig uden om ledelsen til en anden myndighed eller samarbejdspartner, heller ikke som [...]"

[Klager] godkendte således sine egne citater med et "OK". Det er disse citater, som uændret optræder i den endelige artikel i Berlingske. Ud over godkendelsen havde [Klager] en bemærkning om offentlige ytringer. Nøjagtig den problemstilling udtaler en professor i forvaltningsret sig om i den publicerede artikel: at offentligt ansatte kun er beskyttet, hvis de udtaler sig som privatpersoner.

- Rigshospitalets afvisning af at overtage videnscentret

Berlingske har afvist, at det bliver påstået i artiklen, at [Klager] personligt har haft "en finger med i spillet" i forhold til Rigshospitalets afvisning af at overtage videnscentret.

Berlingske har alene bragt den skriftlige dokumentation, der viser, at Rigshospitalets direktion angav et "hensyn til samarbejdet med [Hospitalet]" som begrundelse, da Rigshospitalet afslog at huse [Overlægen]. Hændelsesforløbet – at der havde været en form for kontakt mellem direktionerne på [Hospitalet] og Rigshospitalet – blev bekræftet af den læge, der formidlede afslaget. I citatet fra [Overlægen], som bringes i denne sammenhæng, omtaler hun [Hospitalet]s direktion og ikke [Klager] personligt.

- Baggrunden for [Klager]s henvendelse til [Fonden]

Berlingske har afvist, at Berlingske ved at gengive mailen mellem [Klager] og [Fonden] har fremstillet det som om, at [Klager] af personlige årsager ikke ønskede at samarbejde med [Overlægen].

Den omtalte mail nævner ikke datasikkerhed eller andre begrundelser med ét ord. Mailen var ganske kort og er i øvrigt refereret i sin helhed i artiklen. Berlingske har – på bånd – forskningschefens ord for, at mailen generelt i [Fonden] blev opfattet som en opfordring til at droppe samarbejdet med [Overlægen]. Journalisten bag artiklen har i sit arbejde forholdt sig til den skriftlige dokumentation i sagen, ikke til mundtlige efterrationaliseringer, hvilket fremgår af artiklen:

"[...]"

Allerede den 21. november 2014 – før fyringen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – skrev [Klager] en mail til en direktør i [Fonden]:

»Jeg har svært ved at forestille mig, at vi kan leve med at skulle samarbejde med de to som ansvarlige for FA-databasen, men kunne vi drøfte det telefonisk?« skrev han med henvisning til [Overlægen] og hendes økonomikonsulent.

[Fonden]s forskningschef, [Forskningschefen], husker udmærket mailen:

»Det var svært at opfatte den som andet end en opfordring til ikke længere at samarbejde med hende,« siger han i dag.

"[...]"

Berlingske har oplyst, at det er korrekt, at [Klager] under samtale med Berlingskes journalist forklarede om de etiske overvejelser og udfordringer ved at lægge en database ud i private hænder – overvejelser, som givet kan være berettigede.

Det afgørende er, at disse overvejelser ikke var en del af beslutningsgrundlaget for [Fonden], da den skulle beslutte, om den ville fortsætte samarbejdet med [Overlægen]. Det har forskningschef [Forskningschefen] oplyst til Berlingske. Dermed bliver [Klager]s dataetiske overvejelser irrelevante for artiklen.

Det er muligt, at [Klager] har haft andre drøftelser med [Fonden]s daværende underdirektør, [Person C], som han sendte sin kortfattede mail om at afbryde samarbejdet med [Overlægen] til. Det har for Berlingskes selektion mellem talrige oplysninger i sagen været afgørende, at de dataetiske overvejelser ikke blev nævnt i [Fonden]s mail til [Overlægen], da fonden i en mail underskrevet af forskningschef [Forskningschefen] afsluttede samarbejdet. Ifølge forskningschefen i [Fonden] handlede opsigelsen af samarbejdet alene om, at fonden gerne ville se projektet om de rusmiddelskadede børns database videreført på landsdækkende plan, hvilket krævede en organisatorisk forankring, som [Overlægen] ikke kunne levere, efter at hun havde mistet sit job.

Berlingske har anført, at det er en ukorrekt påstand fra [Klager], at Berlingske var oplyst om, at [Overlægen]s planer for videreførelse af arbejdet i en privat organisation var helt urealistiske, og at det alene var uvilje fra [Klager]s side mod [Overlægen]s person, der forhindrede et samarbejde. For det første delte [Fonden] ifølge det oplyste til Berlingske netop ikke opfattelsen af, at det var ”urealistisk”, og for det andet skriver Berlingske tydeligt i artiklen, at [Fonden] til sidst opsagde samarbejdet med [Overlægen] på grund af bekymringen for, om databasen ville miste sin landsdækkende forankring.

- Samarbejdsvanskeligheder

Berlingske har oplyst, at det er [Klager] selv, der har ønsket at få et citat med om, at [Overlægen] kunne være svær at samarbejde med. Det ønske har Berlingske fulgt, hvorefter [Overlægen] i artiklen stiller sig uforstående over for hans påstand.

Det er således [Klager] selv, der åbner en kritik af [Overlægen], hvorefter hendes afvisning tilsyneladende får [Klager] til at føle sig som den forurettede part i dag. [Klager]s klage på dette punkt virker snarere at være en påstand om, at [Overlægen] lyver.

Journalisten har ikke på det foreliggende materiale eller i interview haft grund til at betvivle [Overlægen]s sandfærdighed – heller ikke hendes afvisning af, at hun skulle være blevet konfronteret med klager over hendes samarbejdsevner. Berlingskes artikel beror på anslået over 1.000 siders materiale, der som tidligere nævnt er opnået via aktindsigt. Materialet omfatter blandt meget andet [Overlægen]s personalemappe, som går årtier tilbage. Der er ikke noget sted i det meget omfattende skriftlige materiale oplysninger om klager over [Overlægen]s samarbejdsevner.

Berlingske har heller ikke været i kontakt med kilder blandt sundhedsfagligt personale – ud over [Klager] – som har udtrykt ”samarbejdsproblemer”, og Berlingske har talt med mange.

- [Klager]s henvendelse til Næstved Sygehus

Berlingske har anført, at [Klager] er blevet præsenteret for [Professor C]s mulige kritik, og [Klager]s modsvar er tydeligt citeret i artiklen, nemlig at ”[Overlægen] hjertens gerne måtte tage job dernede” (i Næstved), og at hans henvendelse til Næstved handlede om ikke at få Næstved til at hoppe på ”[Overlægen] limpind”, det vil sige at entrere med hendes forskningsaktiviteter.

Berlingske har i artiklen understreget [Klager]s udsagn om, at han udelukkende ringede til Næstved vedrørende videncentret. Journalisten spørger desuden i interview – det er gengivet ordret i artiklen – til, om Næstved kan have fået et andet indtryk. Underforstået om [Klager] kan være blevet forstået sådan, at han advarede mere bredt mod [Overlægen]. Det er nemlig opfattelsen hos tre kilder på Næstved Sygehus, som Berlingske har talt med. [Klager] har/havde klar interesse i, at pengene tilhørte hospitalet, men han optrådte som uvildig ekspert. Det er den strid, artiklen også belyser.

Berlingske har afvist, at Berlingske ved at fremlægge [Professor C]s udtalelser har fået det til at fremstå som om, at [Klager] har forsøgt at udøve en form for ”berufsverbot”. Journalisten forelagde først [Professor C] en generel forespørgsel om, hvorvidt man juridisk må forsøge at forhindre en fyret medarbejder i få ansættelse eller beskæftigelse andetsteds ved f.eks. at rette henvendelse til den nye arbejdsgiver. [Professor C] svarede, at dette ikke er decideret ulovligt, men i strid med god kutyme.

Journalisten talte herefter med [Klager] og spurgte specifikt ind til hans samtale med Næstved Hospital, herunder om han advarede mod [Overlægen] generelt, og om der var tale om et slags ”berufsverbot” fra hans side. [Klager] oplyste, at han ikke ville advare mod [Overlægen] som person, men oplyste, at et samarbejde mellem Region Sjælland og [Overlægen] ville gøre Region Hovedstaden rasende. Berlingske vendte tilbage til [Professor C] og spurgte, om det ændrede hans vurdering, hvis der var tale om flytning af forskningsmidler og ikke bare en almindelig jobsøgning. Det gjorde det ikke, sagde [Professor C].

Berlingske har endvidere anført, at [Professor C] forholdt sig til problemstillingen om forskningsbevilling generelt, og han kommenterede således ikke på [Klager]s konkrete opførsel. Den konkrete kritik har Berlingske forelagt for [Klager], og han har haft lejlighed til at forklare, hvorfor han agerede, som han gjorde. Forklaringen er blevet rigt udfoldet i artiklen:

”[...]

[Klager] bekræfter dog, at han tog kontakt til Næstved Sygehus om [Overlægen]. Ifølge hans hukommelse skete det før jul 2014 – altså før afskedigelsen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – og han siger, at hans henvendelse primært drejede sig om videncentret:

»Jeg ringede til Næstved. [Overlægen] ville gerne tage pengene til videncentret med derned, men den tanke blev klart afvist i Region Hovedstadens koncerndirektion.

Hun skulle ikke have lov til at tage bevillingen med, for det var deres penge. Og det var det, jeg ringede og fortalte dem: At hvis de hoppede på [Overlægen]s limpind, så ville de få et problem med Region Hovedstaden,« siger [Klager].

Kan de i Næstved have fået indtrykket af, at det var en advarsel om at samarbejde med hende i nogen form?

»Det ved jeg ikke, hun måtte da hjertens gerne tage job dernede. Men det var ikke mit indtryk, at ledelsen på Næstved var specielt interesseret i at entrere med [Overlægen]. Hun kunne være vanskelig at samarbejde med,« siger [Klager].

[...]”

Berlingske har endvidere afvist, at Berlingske har anvendt [Professor C]s udtalelser til at skabe mistanke om, at [Klager]s handlemåde strider imod reglerne. Det, der fremlægges i artiklen, er, at [Klager] har kontaktet Næstved Sygehus angående [Overlægen], og at han oplyser og citeres for, at hans henvendelse gælde videntret og er en slags advarsel om potentielle politiske problemer. Det fremlægges endvidere, at flere på hospitalet, også i afdelingsledelsen, opfattede henvendelsen som et generelt forbud mod at entrere med [Overlægen] i det hele taget, samt at [Overlægen] herefter får afslag på to forskellige tilnærmelser til Næstved Sygehus, og at hun fra ledende personale derfra fik oplyst, at det skyldes en henvendelse fra [Hospitalet].

- Revisionsundersøgelsen

Revisionsundersøgelsen, som Berlingske er i besiddelse af, konkluderer, at alle regler og love er overholdt af [Overlægen]. [Klager] har telefonisk fremsat en lang række ganske alvorlige postulater om [Overlægen]s hæderlighed. Berlingske har indhentet omfattende mængder dokumenter om sagen og forløbet hos myndighederne. [Klager]s fremsatte påstande har ikke selvstændigt kunnet underbygges af sagens materiale eller de talrige kilder, som Berlingske har talt med, hvorfor de er udeladt i artiklen. Journalisten har i stedet indsat et kort og faktuel afsnit om det, der foreligger på skrift, og det, som var konklusionen i den uvildige revisionsundersøgelse.

- Konflikter med de ansatte

Berlingske har anført, at både [Overlægen] og [Klager] har givet udtryk for konflikterne i samtalerne med Berlingskes journalist, og at det i øvrigt kan læses ud af sagens mange dokumenter. [Klager] og [Overlægen] var uenige om flere prioriteringer gennem årene. Derudover kan man læse dagspressens dækning af [Hospitalet] i de år, hvor [Klager] var direktør. Der var faktisk jævnligt konflikter med de ansatte om nedskæringerne på [Hospitalet]. Berlingske har henvist til DRs artikel ”*Tillidsmand: Er der ikke nogen, der styrer den her butik?*”, som blev bragt den 16. marts 2010 på DRs nyhedssite dr.dk/nyheder.

Kildekritik

- [Overlægen]s udsagn

Berlingske har afvist, at de ikke har udvist fornøden kildekritik over for [Overlægen]. Berlingske er gået til såvel [Overlægen] som [Klager] med en særdeles kildekritisk tilgang.

Berlingske har bemærket, at man i princippet kunne fremsætte nøjagtig samme påstand om [Klager], som han gør om [Overlægen], nemlig at hans udsagn – som enhver partskilde – i princippet kan være farvet af personlige interesser eller skadevoldende hensigt. Derfor har Berlingske som nævnt opsøgt ubestridelige fakta og baseret sin research og artiklen primært på skriftligt materiale.

Det er [Klager]s påstand, at beskyldningerne er ubegrundede og uvederhæftige. [Overlægen] mener omvendt, at [Klager]s beskyldninger er ubegrundede og uvederhæftige. Det minefelt har Berlingske forsøgt at navigere i ved at se bort fra alle påstande og i stedet upartisk forsøge at finde ud af, hvad der faktisk foregik under og efter fyringen af [Overlægen]. Hvad der dokumenterbart blev gjort og skrevet, og hvad det fik af følger virkninger.

Dette er primært sket ved at søge aktindsigt i det stadig tilgængelige materiale om [Overlægen] på [Hospitalet], hos Region Hovedstaden, flere andre hospitaler i landet og hos diverse myndigheder.

[Klager] fik undervejs rådgivning fra Region Hovedstadens kommunikationsafdeling, hvorfor det må være [Klager] bekendt, at Berlingskes artikel beror på et betydeligt materiale, som er opnået via aktindsigt i blandt andet, men ikke alene:

- Al stadig eksisterende kommunikation mellem direktionserne på [Hospitalet], Rigshospitalet, Næstved Sygehus om [Overlægen], herunder mails, SMS'er og mødereferater,
- Al stadig eksisterende kommunikation angående [Overlægen] mellem direktionsen på [Hospitalet] og Sundhedsstyrelsen og Sundhedsministeriet, herunder mails, SMS'er og mødereferater, og
- [Overlægen]s personalemappe, som går årtier tilbage

Det må også være [Klager] bekendt, at hans egen kommunikation i dag er slettet af Region Hovedstaden, idet han ikke længere er ansat. Denne blev derfor ikke udleveret. Ud over det skriftlige materiale har Berlingske talt med en lang række kilder, bl.a. uvildige eksperter, fagpersoner, som har kendt [Overlægen] i årevis og myndighedspersoner. [Klager]s klage fremstår snarere som en klage over, at hans version af begivenhederne ikke fremlægges som den eneste sandhed i artiklen.

- Udsagnet fra en medarbejder i [Fonden]

Berlingske har anført, at Berlingske ikke anerkender påstanden, som bygger på den præmis, at [Fonden]s forskningschef – som ellers er autoriteten på området og den person, som journalisten gentagne gange blev henvist til efter henvendelse om sagen til [Fonden] – ikke ved, hvad han taler om.

[Klager] har argumentet ud fra den overbevisning, at databasebevillingen ikke tilhørte bevillingsmodtageren [Overlægen], men [Hospitalet] og Region Hovedstaden. Det er muligvis en

besked, som [Klager] har fået fra personer i [Fonden], men ikke det, som [Overlægen] fik oplyst omkring årsskiftet 2014/2015, og ikke det, som journalisten gentagne gange har fået bekræftet hos [Fonden]s forskningschef.

Berlingske har endvidere oplyst, at påstanden om, at bevillingen var givet til [Overlægen] personligt, og at [Klager] forhindrede hende i at overføre hendes retmæssige midler til en ny organisation, er fremsat efter bedste overbevisning og efter bekræftelse ad flere omgange af [Forskningschefen], forskningschef i [Fonden].

Berlingske har gentagne gange pr. telefon og mail foreholdt [Klager]s oplysninger for [Fonden], hvor Berlingske har fået det modsatte oplyst. Berlingske har henvist til mailkorrespondancen med [Fonden]s forskningschef, hvor [Fonden]s forskningschef direkte adspurgt slår fast over for Berlingskes journalist, at “det ikke er [Fonden]s politik, at bevillinger tilhører værtsinstitutionerne”, men i stedet den person, som har søgt og fået bevillingen:

Berlingske har den 20. februar 2019 skrevet til [Forskningschefen]:

”Hej [Forskningschefen]
Jeg henvender mig lige igen ang. [Overlægen].
Jeg har lidt svært ved at forstå, at der kan være så divergerende opfattelser af, hvem der ”ejede” millionbevillingen fra [Fonden] til Familieambulatorie-databasen.
[Overlægen] siger, at hun havde fået klar besked fra [Fonden] om, at den var givet til hende personligt – og kunne følge med hende til et nyt ”hjem”, da hun blev fyret fra [Hospitalet].
Daværende direktør på [Hospitalet], [Klager], siger derimod til mig, at han har talt med [Fonden]s jurister, og han fik den KLARE besked, at bevillingen var [Hospitalet]s penge.
Hvad er korrekt?
[...]”

[Forskningschefen] har den 21. februar 2019 svaret Berlingske:

”Hej [Journalisten]
Møderne ligger tæt. Forudsætningen for at man flutter en donation fra [Fonden] er, at man stadig kan gennemføre projektet. Det var det, der ikke lykkedes for [Overlægen] – og dermed så falder forudsætningen for donationerne væk. Omvendt hvis man flytter, f.eks. fra en forskningsgruppe til en anden, så flytter vi rutinemæssigt bevillingerne med, forudsat det ikke ændrer negativt på mulighederne for at gennemføre projektet.
Jeg har ikke hørt noget om en drøftelse mellem vores jurist (som i øvrigt har fået nyt job i mellemtiden) og så [Hospitalet]s direktør. Jeg kan ikke udelukke, at der har været en dialog. Men det er ikke [Fonden]s politik, at bevillinger ”tilhører” værtsinstitutionen.
[...]”

Berlingske har afvist, at [Klager] har oplyst om indskærpelsen i 2014. Oplysningens relevans for artiklen kan diskuteres, idet parterne er uenige herom. [Fonden] fastholder stadig, at [Overlægen]s fondsmidler til en landsdækkende database ville have fulgt hende, hvis hun var lykkedes med at finde ansættelse andetsteds.

Berlingske blev allerede ved første henvendelse til [Fonden] henvist til forskningschefen gennem mange år. Forskningschefen er ifølge [Fonden] selv autoriteten på området, hans svar er efterprøvet, og hans gentagne bekræftelser er derfor lagt til grund i Berlingskes videre dækning.

[Klager] mener, at forskningsmidlerne, der var bevilget til [Overlægen], ikke kunne følge hende. Det har været omdrejningspunktet i mange af [Klager]s argumenter i samtalerne med journalisten. Journalisten har ad flere omgange konfronteret [Fonden]s forskningschef med den antagelse og fået det klare svar tilbage, endda på skrift, at pengene ville følge [Overlægen], såfremt hun kunne finde et nyt ”hjem”, hvor organisationen kunne komme på plads. Journalisten har hårfint forsøgt at formidle den diskrepans i artiklen om opfattelsen af, hvem der ”ejede” [Fonden]-midlerne. Det afgørende må være, at [Klager] har fået alle muligheder for at komme med sin version, og at han har fået mulighed for at gendrive samtlige af [Overlægen]s fremførte påstande. Det fremgår f.eks. af følgende passage i artiklen:

”[Klager] afviser at have gjort noget forkert:

»Alle [Overlægen]s beskyldninger har været forelagt for Ombudsmanden eller Region Hovedstadens politikere, uden at det har givet anledning til kritik af mig. Alligevel fortsætter beskyldningerne, længe efter at jeg er fratrådt og gået på pension,« siger han.”

[Klager] ønsker at optræde som ekspert i artiklen, hvilket er en kerne i striden mellem [Overlægen] og [Klager]/[Hospitalet] op til og efter hendes firing. [Overlægen] mente, at nogle af bevillingerne (databasen og videntcentret) tilhørte hende personligt, og at andre bevillinger (satspuljemidler) ikke kan bruges til formål eller på måder, som ikke er udtrykkeligt nævnt i bevillingsvilkårene. Det er dét, som journalistens research bid for bid og med inddragelse af utallige eksperter (også personer, som ikke er nævnt i den endelige tekst), Sundhedsstyrelsen, Sundhedsministeriet, Region Hovedstaden, [Fonden] m.fl., forsøger at skabe klarhed over.

Under alle omstændigheder er [Klager] part, ikke ekspert. Berlingske har forståelse for, at ledelsen på [Hospitalet] havde det synspunkt, at de mange millioner til [Overlægen]s forskning tilhører hospitalet og ikke hende. Det er jo den strid, som dele af artiklen handler om, og man kan spørge, om Pressenævnet er det rette sted at fortsætte den debat.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Mads Sandemann, Lene Sarup og John Meinert Jacobsen.

*God presseskik**Forelæggelse og angreb og svar*

[Klager] har klaget over, at han ikke er blevet forelagt samtlige beskyldninger mod sin person, og at Berlingske ikke har medtaget alle hans svar på angreb.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende. Angreb og svar bør, hvor det er rimeligt, bringes i sammenhæng og på samme måde. Dette gælder i særlig grad krænkende eller skadelige udsagn, jf. punkt A.3 og A.4.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet, som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

- Rigshospitalets afvisning af at overtage videnscentret

[Klager] har klaget over, at Berlingske har valgt at lade [Overlægen]s udsagn om, at direktionen på [Hospitalet], herunder [Klager], havde ”en finger med i spillet”, stå uimodsagt og uden at viderebringe [Klager]s svar på anklagen.

Af artiklen fremgår blandet andet følgende:

”[...]

[Overlægen] talte derfor allerede i november 2014 med en lægekollega på Rigshospitalet om muligheden for, at hun kunne flytte videncentret og databasen dertil.

[Overlægen]s kontakt, professor [Professor B] på Rigshospitalets fødeklinik, reagerede positivt over for ideen.

Men over de næste måneder oplevede [Overlægen] noget besynderligt. Uanset hvor hun forsøgte at komme på fode igen arbejdsmæssigt, var [Hospitalet] tilsyneladende kommet hende i forkøbet. Da [Professor B] på Rigshospitalet i begyndelsen af januar 2015 vendte tilbage til hende med et svar, var de positive toner således vendt til et afslag:

»[Person A] (den daværende direktør på Rigshospitalets fødeklinik, *red.*) har vendt dit forslag med vores egen direktion. Af hensyn til samarbejdet med [Hospitalet] mener man ikke, at det vil være muligt at imødekomme dit ønske. Jeg havde gerne set en anden løsning,« skrev [Professor B] til [Overlægen]. Han bekræfter i dag hændelsesforløbet over for Berlingske.

»Jeg undrede mig over den formulering og tænkte, at her havde [Hospitalet]s direktion haft en finger med i spillet,« siger [Overlægen].

[...]”

Pressenævnet finder, at udsagnet ”finger med i spillet”, klart fremstår som [Overlægen]s subjektive vurdering af Rigshospitalets afvisning af overtage videnscentret. Hertil kommer, at [Overlægen]s vurdering ikke var rettet mod [Klager] specifikt, men mod [Hospitalet]s direction generelt. Nævnet udtaler derfor ikke kritik.

- Baggrunden for [Klager]s henvendelse til [Fonden]

[Klager] har klaget over, at Berlingske ikke har bragt hans svar på påstanden om, at han angiveligt ved henvendelse til [Fonden] skulle have forhindret [Overlægen]s mulighed for at føre sin personlige bevilling over i en ny organisation.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Allerede den 21. november 2014 – før fyringen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – skrev [Klager] en mail til en direktør i [Fonden]:

»Jeg har svært ved at forestille mig, at vi kan leve med at skulle samarbejde med de to som ansvarlige for FA-databasen, men kunne vi drøfte det telefonisk?« skrev han med henvisning til [Overlægen] og hendes økonomikonsulent.

[Fonden]s forskningschef, [Forskningschefen], husker udmærket mailen:

»Det var svært at opfatte den som andet end en opfordring til ikke længere at samarbejde med hende,« siger han i dag.

[...]”

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at [Klager]s mail til [Fonden] blev opfattet som en opfordring til ikke længere at samarbejde med [Overlægen], klart fremstår som [Forskningschefen]s vurdering af mailen. Nævnet udtaler ikke kritik.

- Samarbejdsvanskeligheder

[Klager] har klaget over, at han ikke har fået forelagt [Overlægen]s påstand om, at hun stiller sig uforstående over for [Klager]s påstand om, at hun kunne være vanskelig at samarbejde med, idet hun aldrig har modtaget eller hørt om klager over samarbejdet med sig.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

»Det ved jeg ikke, hun måtte da hjertens gerne tage job dernede. Men det var ikke mit indtryk, at ledelsen på Næstved var specielt interesseret i at entrere med [Overlægen]. Hun kunne være vanskelig at samarbejde med,« siger [Klager].

Det udsagn stiller [Overlægen] sig undrende over for. Hun har aldrig modtaget eller hørt om klager over samarbejdet med sig i sin lange karriere på [Hospitalet] eller andetsteds.

[...]”

Pressenævnet finder, at [Overlægen]s oplysninger om, at hun aldrig har modtaget eller hørt om klager over samarbejdet med sig, ikke kan betragtes som værende krænkende, skadelige

eller agtelsesforringende over for [Klager], og nævnet udtaler ikke kritik af Berlingske for at bringe oplysningerne uden forudgående forelæggelse for [Klager].

- [Klager]s henvendelse til Næstved Sygehus

[Klager] har klaget over, at han ikke har fået forelagt professor [Professor C]s udsagn, og at det fremstår som om, at [Klager] har forsøgt at udøve en form for ”berufsverbot” ved at have taget kontakt til Næstved Sygehus om [Overlægen].

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

[Klager] bekræfter dog, at han tog kontakt til Næstved Sygehus om [Overlægen].

Ifølge hans hukommelse skete det før jul 2014 – altså før afskedigelsen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – og han siger, at hans henvendelse primært drejede sig om videncentret:

»Jeg ringede til Næstved. [Overlægen] ville gerne tage pengene til videncentret med derned, men den tanke blev klart afvist i Region Hovedstadens koncerndirektion.

Hun skulle ikke have lov til at tage bevillingen med, for det var deres penge. Og det var det, jeg ringede og fortalte dem: At hvis de hoppede på [Overlægen]s limpind, så ville de få et problem med Region Hovedstaden,« siger [Klager].

Kan de i Næstved have fået indtrykket af, at det var en advarsel om at samarbejde med hende i nogen form?

»Det ved jeg ikke, hun måtte da hjertens gerne tage job dernede. Men det var ikke mit indtryk, at ledelsen på Næstved var specielt interesseret i at entrere med [Overlægen]. Hun kunne være vanskelig at samarbejde med,« siger [Klager].

Det udsagn stiller [Overlægen] sig undrende over for. Hun har aldrig modtaget eller hørt om klager over samarbejdet med sig i sin lange karriere på [Hospitalet] eller andetsteds.

Ifølge [Professor C], arbejdsmarkedsforsker og professor i samfundsvidenskab ved Roskilde Universitet, er det ikke decideret ulovligt at kontakte potentielt nye arbejdsgivere med uflatterende omtale om en tidligere ansat. Men:

»Det er ikke i overensstemmelse med god kutyme at tage kontakt til en ny arbejdsgiver. Det er bestemt ikke den måde, man normalt opfører sig på det danske arbejdsmarked,« siger han.

Det samme gælder i udgangspunktet, siger [Professor C], hvis der som i [Overlægen]s tilfælde var uenighed om, hvem en forskningsbevilling egentlig tilhørte. I det tilfælde bør man typisk indberette uenigheden til den myndighed, der har bevilget eller fører tilsyn med pengene.

[Klager] afviser at have gjort noget forkert:

»Alle [Overlægen]s beskyldninger har været forelagt for Ombudsmanden eller Region Hovedstadens politikere, uden at det har givet anledning til kritik af mig. Alligevel fortsætter beskyldningerne, længe efter at jeg er fratrådt og gået på pension,« siger han.

Pressenævnet finder, at [Professor C]s udsagn, der fremtræder som generelle udsagn, ikke kan betragtes som værende krænkende, skadelige eller agtelsesforringende over for [Klager], og nævnet udtaler ikke kritik af Berlingske for at bringe oplysningerne uden forudgående forelæggelse for [Klager]. Nævnet bemærker, at [Klager] er kommet til orde om baggrunden for hans kontakt til Næstved Sygehus, ligesom hans afvisning af at have udført ”berufsverbot” tydeligt fremgår af artiklen. Nævnet bemærker endvidere, at [Klager] ikke har bestridt at have fået sine citater til gennemsyn og efterfølgende godkendt disse.

- Revisionsundersøgelsen

[Klager] har klaget over, at hans svar på baggrunden for og resultatet af den iværksatte revisionsundersøgelse ikke er blevet bragt.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

I samme måned som afslaget fra Næstved fik [Overlægen] at vide, at [Hospitalet] uden at orientere hende havde iværksat en ekstra revision af videncentret. Påstanden var, at [Overlægen] havde ødslet med centrets penge, bl.a. til dyr konsulentbistand. Da revisionsundersøgelsen kom i juni 2015, konkluderede den, at [Overlægen] havde overholdt alle regler.

[...]”

[Klager] og Berlingske har afgivet modstridende oplysninger om konklusionen i revisionsundersøgelsen. Nævnet finder, at Berlingske ikke har overskredet de vide rammer for redaktørens redigeringsret ved ikke at medtage [Klager]s oplysninger om revisionsundersøgelsen. Nævnet udtaler ikke kritik.

- Konflikter med de ansatte

[Klager] har klaget over, at han ikke er blevet forelagt påstanden om de mange konflikter med de ansatte på [Hospitalet].

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

I 2009 skete der noget andet i [Hospitalet]. Hospitalet fik en ny direktør, [Klager], som havde det klare opdrag, at hospitalets dengang katastrofale økonomi skulle på ret køl. Over de næste seks år nedlagde han 500 stillinger på hospitalet.

Det skabte mange konflikter med de ansatte. Også med [Overlægen], som i flere tilfælde var uenig med hospitalsdirektøren om, hvordan satspuljemidlerne måtte og burde anvendes.

[...]”

Nævnet finder, at det påklagede udsagn klart fremstår som Berlingskes sammenfattende vurdering af beskyldninger, der i artiklen bliver fremsat mod [Klager], og nævnet udtaler ikke kritik af Berlingske for at have bragt udsagnet.

Kildekritik

[Klager] har klaget over, at Berlingske ikke har udvist tilstrækkelig kildekritik.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at kritik bør udvises over for nyhedskilderne, i særdeleshed når disses udsagn kan være farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt, jf. punkt A.2.

- [Overlægen]s udsagn

[Klager] har klaget over, at Berlingske ikke i tilstrækkeligt omfang har forholdt sig kildekritisk til udtalelser fra [Overlægen], der gentagne gange i de seneste fem år er fremkommet med ubegrundede beskyldninger mod ham.

På baggrund af sagens oplysninger lægger nævnet til grund, at [Overlægen] var tidligere overlæge på [Hospitalet], hvor [Klager] var hospitalsdirektør. Det forhold, at [Overlægen] er tidligere ansat på [Hospitalet], gav Berlingske anledning til at udvise agtpågivenhed over for hendes udtalelser, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at fastslå, at god presseskik er tilsidesat. Berlingske gør således i artiklen opmærksom på, at kilden til oplysningerne er en tidligere ansat på [Hospitalet], og at der er tale om en kilde, der er kritisk over for direktionen på [Hospitalet].

[Klager] har fået lejlighed til at forholde sig til beskyldningerne fremsat af [Overlægen], ligesom hans afvisning af beskyldningerne tydeligt fremgår af artiklen. På denne baggrund udtaler nævnet ikke kritik af Berlingske i forhold til kilden [Overlægen].

- Udsagnet fra en medarbejder i [Fonden]

[Klager] har klaget over, at Berlingske har opbygget deres argumentation udelukkende på et udsagn fra en enkelt medarbejder i [Fonden], og at den pågældende medarbejders oplysning om, at det er fondens politik, ”at en bevilling følger den udpegede donationsmodtager ikke værtsinstitutionen”, ikke er korrekt og ikke i overensstemmelse med holdningen i [Fonden]s direktion og juridiske afdeling.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Allerede den 21. november 2014 – før fyringen af [Overlægen] overhovedet var gennemført – skrev [Klager] en mail til en direktør i [Fonden]:

»Jeg har svært ved at forestille mig, at vi kan leve med at skulle samarbejde med de to som ansvarlige for FA-databasen, men kunne vi drøfte det telefonisk?« skrev han med henvisning til [Overlægen] og hendes økonomikonsulent.

[Fonden]s forskningschef, [Forskningschefen], husker udmærket mailen:

»Det var svært at opfatte den som andet end en opfordring til ikke længere at samarbejde med hende,« siger han i dag.

[Fonden] så anderledes på sagen. Det er fondens politik, at en bevilling følger den udpegede donationsmodtager, ikke værtsinstitutionen. Så han meddelte [Overlægen], at bevillingen ville følge hende væk fra [Hospitalet], såfremt hun kunne finde et nyt hjem til projektet.

[...]”

Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet ikke grundlag for at fastslå, at Berlingske ikke har udvist den fornødne kildekritik. Nævnet har lagt vægt på, at udtalelserne fra forskningschef [Forskningschefen] fremstår som hans vurdering af [Fonden]s politik om, hvorvidt en bevilling følger den udpegede donationsmodtager eller værtsinstitutionen. Nævnet udtaler ikke kritik.